การอุทิศส่วนกุศล

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

P6001

วันนี้จะขอฝากญาติโยมไว้ การอุทิศส่วนกุศล และการแผ่ส่วนกุศลไม่เหมือนกัน การแผ่คือการแพร่ขยาย เป็นการเคลียร์พื้นที่ แผ่ส่วนบุญออกไป เรียกว่า

สัพเพสัตตา สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น เรียกว่าการแผ่แพร่ขยาย

แต่การอุทิศให้ เป็นการให้โดยเจาะจง ถ้าเราจะให้ตัวเองไม่ต้องบอก ไม่ต้องบอกว่าขอให้ข้าพเจ้ารวย ขอให้ข้าพเจ้าดี ขอให้ข้าพเจ้าหมดหนี้ ทำบุญก็รวยเอง

เราเป็นคนทำ เราก็เป็นคนได้ **และการให้บิดามารดานั้นก็ไม่ต้องออกชื่อแต่ประการใด ลูกทำดีมีปัญญาได้ถึงพ่อแม่ เพราะใกล้ตัวเรา**

พ่อแม่อยู่ในตัวเรา เราสร้างความดีมากเท่าไรจะถึงพ่อแม่มากเท่านั้น เรามีลูก ลูกเราดี ลูกมีปัญญา พ่อแม่ก็ชื่นใจโดยอัตโนมัติ ไม่ต้องไปบอก

คำว่า *ญาตกานัญจะ* ได้แก่ญาติทั้งหลาย ใครเป็นญาติของเราก็ได้รับ ญาติในอดีตชาติไม่ใช่ญาติในชาตินี้ก็ได้รับ

หากว่าเรารู้จักกัน ถูกใจกัน พอใจกัน เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน คุ้นเคยกัน เข้าใจกัน และช่วยกันได้อาศัยกันได้ อย่างนี้เรียกญาตกานัญจะ ญาติหลาย ๆ แห่งมารวมกัน

บางทีคนนี้ไม่ใช่ญาติในชาตินี้ แต่เราก็ไม่สามารถจะทราบได้ว่าเคยเป็นญาติมาหรือไม่ แต่เกิดพอใจกัน จิตใจตรงกัน ก็เป็นญาติครั้งอดีตที่ผ่านมา แต่จากไปเป็นเวลานาน เพิ่งจะได้พบกันวันนี้ มันก็ลืมเลือนรางไปบ้าง ก็สามารถเป็นญาติได้ ดังนัยที่กล่าวมา

ถ้าเคยเป็นสามีภรรยากันกี่ชาติแล้ว ก็สามารถเป็นไปได้ตามนัยดังกล่าวเช่นเดียวกัน

ถ้าไม่สามารถจะเป็นญาติครั้งอดีตที่ผ่านมา ปัจจุบันนี้เราไปเกื้อกูลอุดหนุนกัน ช่วยเหลือกันในวันนี้ สามารถจะเป็นญาติในวันพรุ่งนี้ต่อไป ญาติโยมทั้งหลายโปรดรับทราบไว้ด้วย

พ่อแม่อุทิศส่วนกุศลให้ลูกได้

เมื่อเร็ว ๆ นี้มีคนอยู่พรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก มาหาที่วัดบอกว่า ลูกไปเรียนต่อปริญญาโทที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ไม่มีจดหมายมาเลย ๓ เดือนแล้ว ไม่ทราบว่าจะเป็นอย่างไรบ้าง

อาตมารู้แล้ว ลูกกำลังจะตายอยู่ในห้อง ไอ.ซี.ยู. ที่สหรัฐอเมริกา

เขาบอกว่า *"จะมาทำบุญวันเกิดให้ลูก เลี้ยงเพลพระที่วัดนี้"*

อาตมาก็บอกว่า *"ได้เลยโยม จะสวดธรรมจักรให้ด้วย"*

ที่วัดนี้สวดธรรมจักรยากนะ ต้องมีเหตุผล โยมคู่นี้เคยนั่งกรรมฐานมาแล้ว เลยรู้ว่าควรทำอย่างไร

คนที่ไม่รู้เรื่องอะไร ทำบุญส่งเดชก็ได้บุญส่งเดช พอเสร็จพิธีแล้ว อาตมาก็อธิบายให้ฟัง

โยมทำบุญวันนี้ ตั้งใจแผ่ส่วนกุศลให้ลูกอยู่ที่สหรัฐอเมริกา วันนี้เป็นวันเกิดของลูก ลูกเขาไม่มีโอกาสทำ ลองดูจะได้ผลไหม

พ่อแม่ก็กรวดน้ำ อุทิศส่วนกุศลให้ลูก วันนี้เป็นวัดเกิดของลูกนะ พ่อแม่ทำให้ลูกในวันนี้ ขอให้ลูกสำเร็จปริญญาโท

ตอนนั้นลูกเขาไปศึกษาต่อปริญญาโท ขณะนั้นปริญญาโทก็ยังไม่ผ่าน ต้องแก้ไขวิทยานิพนธ์อีกมาก และเขาป่วยเชื้อไวรัสลงตับ จะต้องตายอยู่ในห้อง ไอ. ซี. ยู.

พ่อแม่ก็เจริญกุศล สวดพุทธคุณเท่าอายุ พาหุงมหากา แล้วอุทิศส่วนกุศลให้ลูกที่อเมริกานาน ๓ เดือน แล้วไม่ส่งข่าวให้พ่อแม่ทราบเลย แม่โทรศัพท์ไปก็ไม่รับ

ลูกชายอยู่โรงพยาบาลจะไปรับได้อย่างไร จะตายไม่ตายเท่ากันแล้ว หมอบอกไม่มีทางรอด

ปรากฏว่าทำบุญเสร็จแล้ว ๑๐ วัน ได้รับจดหมายทันที

ลูกเขียนมาบอกว่า คุณพ่อคุณแม่ครับที่ไม่ได้กราบเท้ามา เพราะผมป่วยหนักอยู่โรงพยาบาลครับ และประการที่สองเรื่องวิทยานิพนธ์ปริญญาโทที่ไม่ผ่าน บัดนี้ตั้งแต่วันที่เท่านั้นเวลาเท่านี้ ผมฟื้นจากห้อง ไอ.ซี.ยู. แล้วหายวันหายคืน ได้แก้ไขวิทยานิพนธ์แล้ว อาจารย์ให้ผ่านแล้วครับ และจะขอต่อปริญญาเอกต่อไป

มีจดหมายมาตรงกับที่ทำบุญให้ที่วัดนี้ เวลา ๑๑.๐๐ – ๑๒.๐๐ น. เป็นเวลากลางคืนที่สหรัฐฯ ที่ฟื้นขึ้นมาตรงกันพอดี

ขอฝากไว้เป็นเรื่องกฎแห่งกรรม จากการกระทำทั้งหมด พ่อแม่สร้างกุศลให้ลูกได้

๒๒ เม.ย. ๓๕

ลูกแผ่ส่วนกุศลให้พ่อ-แม่ได้

พระณรงค์ศักดิ์ ฐิตเปโม เป็นบุตรของ พ.อ. ประกิต ศิริพันธุ์ กรุงเทพมหานคร ท่านบวชหน้าศพให้คุณปู่ บวชแล้วโยมนำมาฝากเจริญกรรมฐานที่วัดนี้ จะขออยู่ ๗ วันแล้วจึงจะสึก

พอเจริญกรรมฐานได้ ๗ วัน โยมแม่มารับ บอกกับโยมแม่ว่า ขออยู่ต่ออีก ๑ เดือน นั่งเจริญกรรมฐานแล้วแผ่เมตตาให้ปู่ ให้พ่อให้แม่

บัดนี้น่าอนุโมทนา คุณพ่อได้เลื่อนยศเป็นนายพลเลย และเลื่อนตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการศูนย์ป้องกันภัยทางอากาศกองทัพบก

เมื่อสองสามวันมานี้ นำสายสะพายมาให้เจิม บอกว่าหลวงพ่อครับ ผมไม่เคยคิดว่าจะเป็นนายพลเลย เส้นก็ไม่มี ผมดีใจมาก

ตอนนี้ลูกยังบวชอยู่ **ลูกนั่งกรรมฐานให้พ่อแม่เป็นใหญ่เป็นโตก็ได้**

๒๒ เม.ย. ๓๕

ภรรยาแผ่ส่วนกุศลให้สามี

มีข้าราชการซี ๗ คนหนึ่งรับราชการที่จังหวัดลพบุรี แต่ตอนนี้ย้ายไปแล้ว จะไม่ขอออกชื่อ สามีรับราชการระดับซี ๘

สามีเป็นคนเจ้าชู้ เล่นการพนัน กลับบ้านเที่ยงคืนทุกวัน ภรรยาก็เสียใจ ร้องไห้มาหาอาตมา บอกว่าสามีไปชอบเด็กสาวที่ศาลากลาง ชื่อนางสาววาสนา

อาตมาก็บอกว่า *เอาละคุณนายไม่เป็นไร จะแก้ที่โยมภรรยา โยมลาพักร้อนสัก ๗ วันได้ไหม มานั่งกรรมฐาน* เขาก็มาที่นี่

พอนั่งกรรมฐานเสร็จ แผ่เมตตาทุกวัน ให้สามีมีความสุข แผ่เท่านี้เป็นการแก้กรรม

กลับไปบ้านแล้วก็ไปนั่งสวดมนต์ไหว้พระ สามีมาก็ไม่ว่ากระไร ไม่ชวนทะเลาะอีกต่อไป หากับข้าวให้เต็มสำรับไว้ เขาจะทานหรือไม่ทานก็แล้วไป ทำหน้าที่แม่บ้านการเรือนอย่างดียิ่ง และจะไม่พูดถึงเรื่องนี้อีก

ขอเจริญพรว่า จะแก้บทใดอย่าพูดเรื่องนั้น อย่าไปด่าว่าสามีเจ้าชู้ เล่นการพนัน จะไม่มีทางแก้ไขได้ จะเป็นการหยิกเล็บเจ็บเนื้อ จะเหลือวิสัย อย่าไปจี้แผลนัก เดี๋ยวจะกลายเป็นโรคมะเร็ง และจะแก้ไขปัญหาไม่ได้

ในที่สุดสามีก็กลับใจ เลิกเที่ยว หันมาดูแลลูกเพิ่มขึ้น มานั่งสวดมนต์กับภรรยา

และนางสาววาสนาที่ศาลากลางก็กลับมาหาคุณนายนี้ บอกว่า *"คุณพี่ขา หนูไม่มีอะไรหรอกนะ"*

คุณนายก็บอกว่า *"ฉันไม่ว่าอะไรเธอหรอก ตามใจเธอ ฉันแผ่ให้เธอมีความสุขแล้ว"* เลยร้ายกลับกลายดี

นางสาววาสนามีพี่ชายเป็นนายแพทย์ใหญ่อยู่อเมริกา ได้อุปการะลูกบ้านนี้ไปเรียนต่อที่อเมริกา มันช่วยกันได้อย่างนี้ แต่ไม่ได้เป็นสามีภรรยากันดังที่กล่าวแล้ว

สามีบ้านอยู่สันป่าข่อย จังหวัดเชียงใหม่ ยังไม่เคยบวช ได้ปรึกษากับภรรยาว่าจะบวชที่วัดอัมพวัน เลยขออนุญาตลาอุปสมบท ๑๒๐ วัน ภรรยาพาสามีบวชได้แล้ว

วิธีแก้กรรมอย่าไปผูกใจเจ็บ ให้อโหสิกรรมเสียก็จะเป็นสุขทุกฝ่าย

๒๒ เม.ย. ๓๕

การอุทิศส่วนกุศลให้บรรพบุรุษ

วันนี้เป็นวันปูชนียบุคคล เป็นวันที่เราได้บำเพ็ญกุศลอุทิศให้แก่บรรพบุรุษ มีบิดามารดาปู่ย่าตายาย ผู้มีพระคุณทั้งหลาย จะเป็นสามีภรรยา หรือญาติวงศ์พงศา หลายชาติ หลายกัปป์หลายกัลป์ ทั้งบิดามารดายุคใหม่ปัจจุบันนี้ที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ได้ผลด้วย

บิดามารดาชาติเก่าครั้งอดีตก็มีโอกาสมารับส่วนบุญกุศลด้วย เรามีบิดามารดามาหลายชาติ หลายกัปป์หลายกัลป์ มาชาตินี้ก็มิได้ทราบว่าคนนั้นเป็นบิดามารดาของเราหรือไม่

พระเกจิอาจารย์ท่านเล่าสืบมา *บางทีบิดามารดาญาติวงศ์พงศามาเกิดเป็นสุนัข เป็นวัว เป็นควาย เป็นม้า เป็นช้าง และเราก็หารู้ไม่ว่า เขาเหล่านั้นเป็นญาติของเรา เพราะล้มหายตายจากไปหลายชาติ หลายกัปป์หลายกัลป์แล้ว*

ยกตัวอย่างที่จังหวัดพิจิตร มีบ้านที่นับถือกับอาตมาอยู่บ้านหนึ่ง อาตมาได้สังเกตการณ์มานาน เคยไปแต่ยังไม่ได้บวช บวชแล้วก็ไปอีก

เขาจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้แก่บรรพบุรุษทุกปี พี่น้องที่ไปอยู่ถิ่นอื่นก็กลับมารวมกัน

มีกระทาชายหนึ่งคนหนึ่งมาจากจังหวัดปัตตานี ได้ขึ้นไปอยู่จังหวัดพิจิตร มีอาชีพรับจ้างหาบน้ำมันยางกับขี้ไต้ลงเรือ เพื่อล่องมาขายทางภาคกลาง และรับจ้างถากไร่ไถนา ซื้อบ้านกระท่อมอยู่ ยังไม่มีครอบครัว

บ้านที่รู้จักกับอาตมานี้อยู่ใกล้กับบ้านของเขา มีลูกหลานมาก ถึงวันทำบุญบรรพบุรุษก็นำกระดูกมาบังสุกุล หนุ่มคนนี้ก็มาช่วยงานบ้านนี้เสมอ

อาตมาเข้าใจผิดคิดอกุศลว่า คงมาชอบลูกสาวหลานสาวบ้านนี้ จึงกุลีกุจอช่วยเหลือเขามาตลอด

เมื่ออาตมาบวชแล้วก็ไปบ้านนี้อีก ก็เห็นคนนี้มาช่วยงานอีก และไม่ได้มีครอบครัวแต่ประการใด

ถึงเวลาพระรับภัตตาหารเสร็จแล้ว เขารับประทานข้าวกันหมด แต่หนุ่มคนนี้ไม่ยอมรับประทานอาหาร

อาตมาถามว่า *"นี่โยม ทำไมไม่รับประทานข้าว"*

เขาตอบว่า *"มันอิ่มจริง ๆ ครับ ถึงเวลาทำบุญอย่างนี้ ไม่รู้เป็นอย่างไร ผมอิ่มตลอดวัน อิ่มตลอดคืนเลยครับ"*

กว่าอาตมาจะรู้ได้ เมื่อมาบวชเป็นพระ เจริญกรรมฐานถึงได้รู้ว่า กระทาชายที่มาจากภาคใต้คนนี้เป็นใคร

เขาเอาใจใส่บ้านนี้มาก ลูกหลานจะไปโรงเรียน หนุ่มผู้นี้ก็ตามไปส่งไปรับกลับ ชาวบ้านเหนือบ้านใต้ก็คิดตรงกันกับอาตมา คงจะชอบลูกสาวหลานสาวบ้านนี้แน่นอน

มาตอนหลังเขาก็ยังไม่มีครอบครัว ได้เงินมามากก็ซื้อที่ไว้ ๕๐๐ ไร่ มีบ้านช่องใหญ่โต แต่เวลาบ้านนี้มีงานเขาก็มาช่วยทุกที แล้วก็ช่วยลูกช่วยหลาน จนลูกสาวหลานสาวแต่งงานไปหมดแล้ว เขาก็ยังอยู่ช่วยหลานเหลนต่อไป

บัดนี้ท่านผู้นี้อายุมากแล้ว ก็ยังช่วยงานอย่างดียิ่งและถึงเวลาบ้านนี้ทำบุญทีไร เขาอิ่มทุกที และปลื้มปีติยินดี อาตมามารู้ได้ภายหลังมานั่งเจริญกรรมฐาน

"อ๋อ! กระทาชายหนุ่มคนนี้คือ พ่อของบ้านนี้ เมื่อครั้งอดีตชาติ" อันนี้เป็นเรื่องจริง ขอประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน

นี่แหละพ่อของเรา แม่ของเรา ไม่ใช่ชาติเดียว มีหลายชาติ สามีของเราในชาตินี้ จะเป็นสามีในครั้งอดีตของเราหรือไม่ เราก็มิทราบ ภรรยาของเราในชาตินี้จะเป็นภรรยาตลอดทุกชาติก็หามิได้

ศัตรูของเราที่ฆ่ารันฟันแทงกัน ก็มาเป็นสามีภรรยากันในชาตินี้ มีอยู่คู่หนึ่ง บัดนี้ภรรยาได้ฆ่าสามีตายไปแล้ว นี่แสดงว่าเป็นศัตรูกัน ไม่ใช่ว่าเป็นสามีภรรยากันทุกชาติ

ที่เป็นชายจริงหญิงแท้ เป็นคนแก่ที่น่าบูชา มีคู่เดียว คือ **องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เสวยพระชาติทุกชาติจนกระทั่งเป็นพระเวสสันดร**

๑๕ เม.ย. ๓๕